

EIDOS
40

ISBN 978-973-8930-50-6

© 2009 by Ionuț Caragea, Montréal.
Toate drepturile rezervate.

website: www.ionutcaragea.ro
email: icaragea@sympatico.ca

Coperta: Vlad Turburea

Ionuț Caragea

GURU AMNEZIC

*Cu o Prefață de Constantin Miu
și o Postfață de Angela Furtună*

FIDES

De același autor:

1. *Delirium Tremens* – Stef, Iași, 2006
2. *M-am născut pe Google* – Stef, Iași, 2007
3. *Donator universal* – Stef, Iași, 2007
4. *Omul din cutia neagră* – Fides, Iași, 2007
5. *33 bis* – Fides, Iași, 2008
6. *Analphabetism literar* – Fides, Iași, 2008
7. *Dicționarul Suferinței* – Fides, Iași, 2008
8. *Negru Sacerdot* – Fides, Iași, 2008
9. *Absența a ceea ce suntem* – Fides, Iași, 2009
10. *La suprême émotion* – ASLRQ, Montréal, 2009
11. *Déconnecté* – Elmis, Iași, 2009
12. *Guru amnezic* – Fides, Iași, 2009
13. *Literatura virtuală și Curentul Generației Google* – Fides, Iași, 2009

MOARTEA CA NEMURIRE ÎN ȘI PRIN CUVÎNT

Cei care s-au referit pînă acum la volumele de versuri semnate de către Ionuț Caragea (printre care Marius Chelaru, Adrian Erbiceanu și V. M. Tăicuțu) au remarcat mai cu seamă elementele dionisiace ale acestui poet nonconformist, precum și sentimentul dezrădăcinatului, la care și noi am făcut trimitere, într-o cronică la volumul *Absența a ceea ce sîntem*. Doar Traian Gărduș (în ediția electronică a revistei *Glas comun* din 19 mai 2009) a vorbit tangențial (într-un scurt fragment al recenziei sale la volumul de versuri *Omul din cutia neagră*) despre problematica morții: „Moartea revine mereu-mereu în poemele lui Ionuț Caragea ca o intuiție sau ca o premoniție, ca și cînd autorul ar sări peste anumite etape și s-ar afla față în față cu bătrîna doamnă”.

Înainte de a face referiri la problematica morții ca modalitate de cunoaștere, prezentă în volumul *Guru Amnezic*, se cuvine să reproducem cîteva *panseuri* (așa considerăm noi „definițiile“ date *doamnei în negru*, în *Dicționarul Suferinței* – editura Fides, Iași), pe care le formulează Ionuț Caragea, deoarece acestea constituie nucleul filosofiei sale vizavi de *thanatos*, prezent și în creația sa poetică:

- „Moartea n-are flec la tocuri“;
- „De ce moartea este întotdeauna o femeie?“;
- „Oriunde încerci să fugi, moartea te așteaptă deja acolo“;

- „Dă-mi o moarte și îți voi da înapoi două vieți“;
- „Cum putem să mai murim când sîntem deja morți pe dinăuntru?“;
- „Vine moartea ca un bulgăr, rotocol fără astîmpăr, și ne ia pe toți de-a valma, fără să-i întindem palma“;
- „Murim și ne trezim mai bătrîni cu o moarte“;
- „Moartea-și serbează din secundă-n secundă ziua de naștere“;
- „Doar pe ultimul om de pe lume, moartea o să-l știe pe nume“;
- „Moartea are întotdeauna drepturi de autor“;
- „Moartea ne ia pe toți cu frumosul“;
- „Fără să știm, ne căutăm toată viața locul cel mai bun de murit“;
- „Moartea cuiva este foamea altcuiva“;
- „Moarte, ce poți face azi, nu lăsa pe mîine“.

Poemul care împrumută titlul noului volum (*Guru amnezic*) este reluat din volumul *Absența a ceea ce sîntem*, ca semn evident al continuării ideaticii din volumele anterioare. Ideea pe care o comunică aici autorul – și care transpare din întregul op – este aceea că nu omul este stăpînul spațiului și al timpului, ci acest *guru amnezic*: „secundele s-au adunat într-o sectă/ condusă de un guru/ amnezic“. S-a spus, și putem afirma pe deplin convingși, că Ionuț Caragea este și un *poet al paradoxurilor*. Bunăoară, o altă idee avansată aici este aceea că *sfrîșitul este un nou început* pentru acest lacom guru: „secundele s-au adunat/ ca morții-n cimitir/ așteptînd numărătoarea/ inversă// degeaba// o nouă istorie începe/ istoria clesidrei/ pe jumătate plină/ de lăcomia unui guru/ amnezic“.

Ideea *timpului-bumerang* – accesoriu pentru acest „vampir sorbind lumina spațiilor înguste“ – ca un corolar al ideaticii din poemul adus deja în discuție o întîlnim în alt loc – *Singurul geniu*: „moartea este singurul geniu/ în mînuirea

timpului/ bumerang“. Acest *singur geniu*, de care vorbește poetul, are și *abilități de păpușar*, dându-ne impresia că avem libertatea de mișcare, prin intermediul comunicării, însă este doar o *aparență corectată de o transparență* – ca să ne exprimăm în termenii filosofiei lui Mircea Eliade: „moartea este singurul geniu/ în mînuirea cuvîntului/ călătorind de la ventricolul stîng/ pînă la marginea universului/ lîngă tălpile reci/ ale creatorului“.

Poetul – și el un demiurg, un creator de lumi prin cuvînt – este conștient de necesitatea jertfei, prin răstignire de propriile versuri: „trăiesc și în această carte./ de-atîtea versuri răstignit“ (*O patrie și un mormînt*). Ionuț Caragea mărturisea undeva că „nu sîntem compleți decît atunci cînd murim“. Ținînd cont de acest „postulat“ și de versurile declarative din poezia ceva mai sus amintită și avînd în vedere ideatica poeziei *Visînd nemurirea*, putem spune că poetul își completează cu fiecare volum ființarea prin moarte ca nemurire în și prin cuvînt: „stau cu mîntea la pîndă cu rana deschisă/ ca o floare carnivoră/ cuvintele trec prin sîngele meu vin la sufletul meu/ să se-mbogățească de senzuri/ iar eu lacom le-nchid printre vintre/ visînd nemurirea“.

În poemul *Ademenire*, autorul consideră că singurul lucru de care e privată această „prezență invizibilă/ care ne locuiește în fiecare clipă“ (cum o numește în alt loc – *Niciodată nu luăm moartea în serios*) este – totuși – neputința de a fi împlinită prin urmași: „ce îi lipsește morții mai mult/ decît să fie mamă“. Fiind „impredictibil și rece“ și *devorator de timp și cunoaștere*, putem considera scrisul *copil vitreg* al acestei *prezențe prin absență*, căci el, scrisul, are ca urmare moartea temporară: „dacă încerc să anticipez o mișcare/ se-nalță și își scuipă veninul/ drept în ochii mei/ orbindu-mă pentru o vreme“ (*Anticipez o mișcare*).

Parafrazînd considerațiile autorului din finalul cuvîntului înainte – *Punctul zero* – la volumul *Omul din cutia neagră*, vom spune că, angajat într-un adevărat *maraton pe tărîm literar*, prin acest nou op, Ionuț Caragea are curajul să-i surîdă morții în față și să-i spună: „Nu mi-e frică, vom continua cursa!”

Prof. Dr. Constantin Miu,
Medgidia, 11 august 2009

Ademenire

flori în jurul casei
fîntîna mereu descoperită

în grădină pe masa albă
un evantai și o pereche de cărți

ascultă foșnetul ierbii
leagănul de lemn
plînsul subțiat
de închiderea pleoapei
umbra apropiindu-se-ncet
ca o ghilotină
cu aripi

ce îi lipsește morții mai mult
decît să fie mamă
să-și mîngîie copilul
cu ochii stinși
cu tăcerea solemnă
și zîmbetul
nesculptat de vremelnicie

Cuvîntul în fața căruia oamenii mor

există cuvîntul în fața căruia oamenii mor
fără să plîngă fără să-i doară
oamenii pur și simplu mor

dar ce cuvînt e acela
și cît de mult își doresc
unii oameni să-l știe!

doar moartea
îl ține ascuns în privire
unii oameni pur și simplu îngheață

aș vrea să aflu cuvîntul
fără să mor
să-l scriu în secret
pe o pagină albă

atît de albă încît cuvîntul
să fie-nghițit de viu
să moară în măruntaiele albului

apoi să dorm liniștit
cu capul în brațele iubitei mele
să dorm liniștit

Este o clipă de liniștită durere

este o clipă de liniștită durere
păsări dorm
departe
prin spuma nopții
umbre
pleacă la drum

scrumul
luminează reavăn pământul
huruit de plămîni

ziua apasă
umeri lăsați
gînduri
dragoste
gînduri

un copil
privește apusul
cineva îl trage de mînă

este o clipă de liniștită durere
păsări dorm
departe
la porțile caselor
umbre
dragoste
umbre

Ecoul absurdului

sufăr de foamea altora
durerile și supărările lor
eșecuri deziluzii drumuri neterminate
speranțe rămase datorate trecutului
apusuri îmbibate în otrava neagră a viselor
sufăr de neputința altora
boli netratate la timp
singurătate pe patul lui procust

*aceleași metode de sinucidere
și viața merge înainte ca un câine domestic
cu limba scoasă*

sufăr de stres și promisiuni
de dragul promisiunii
atingeri respingeri zboruri frânate căderi
calcul pe calcule și din nou de la capăt
aceleași episod al nașterii premature
aceleași maturizări forțate aceleași crime premeditate
trilogia destinului aceleași instrucțiuni
de folosire a semenilor pe post de cobai
hrănește crește ucide

Ferocitatea cuvîntului

cine sîntem cu adevărat...
să ne răspundă oglinzile să ne interpretăm visele
să ne citim în palme
să ne oprim la marginea apelor
să ne confesăm prietenilor imaginari

să călătorim departe
departe de orice urmă de-ndoială
să admirăm orizontul
să privim în prăpastia
înfometării

în acest timp cu defrișări masive de memorie
cu umbre păgubitoare și prejudecăți
în acest timp cu ipotecă pe trup
și datorie pe suflet
cuvîntul, da, cuvîntul
umblă cu ferocitate prin lume
scăpat din lesa divinei tragedii

Perpetuum mobile

pe treptele templului urcă un om
lacrima coboară
pe sânul femeii

în clepsidră
pe un banc de nisip
o corabie eşuată

umbra
face semne disperate
din mâini

ferestre închise

pe treptele templului urcă un om
lacrima coboară
pe sânul femeii

dragostea
unicul perpetuum mobile

Guru amnezic

secundele s-au adunat într-o sectă
condusă de un guru
amnezic

*traficant de nisip
în spațiul îngust
al clepsidrei*

secundele s-au adunat
ca morții-n cimitir
așteptînd numărătorea
inversă

degeaba

o nouă istorie începe
istoria clepsidrei
pe jumătate plină
de lăcomia unui guru
amnezic

În altă viață am fost un râu

*în altă viață am fost un râu
iubita mea era o salcie
cu dragostea despletită
câteodată frunzele ei
îmi acopereau trupul
câteodată se închidea în sine și plîngea
adesea o mîngîiam unduitor*

*într-o zi iubita mea a plecat
în căruța unui lemnar
în locul ei
pe un ciot
se odihnea adesea
o codobatură*

*eram furios și pentru o vreme
n-am mai privit malurile
pînă cînd o femeie necunoscută
privind prin mine pietrele
a vrut să afle rostul pămîntului
și s-a lăsat să cadă
ca o pană de codobatură
ca o frunză de salcie*

*a plutit o vreme
cât m-au ținut brațele
apoi am sărutat-o
și a rămas în voia mării*

*deseori iubita mea cântă
la miez de noapte
vrăjește pescarii*

*iar eu întind degetele
prin siajul bărcilor*

Îngeri mincinoși

au murit cuvintele
hoituri stau întinse la marginea drumului
ploaie sufletul resemnat așteaptă finalul
viața își leapădă karma
ca o piele de șarpe
să crezi în metamorfoze să crezi adevăruri
spuse de dragul minciunii

să fii cu totul alt om pe jumătate străin
pe jumătate de pe altă planetă
să hurești ceva în tine ca o moară stricată
inima să-și achite nota de plată și cine semnează
umbra ții-e martor și cine semnează
să vină îngerii de vată de zahăr
să vină îngerii de zăpadă
să vină îngerii pur sînge diluat
în agheasmă

Inima mea ca o pasăre oarbă

îmi țin inima-n pumni ca pe o pasăre oarbă
tu trebuie să ghicești în care-o ascund
și va fi pe vecie a ta

nu ai nevoie de colivie lasă fereastra deschisă
las-o să bată din aripi nu-ți fie frică
nu va pleca

inima mea îți repetă
ca un papagal orb

pentru poarta unui sărut
nu există nici încuietoare
nici cheie

tu îmi lași inima flămîndă
să moară de singurătate
stînd într-un picior

e primăvară iarăși
o altă pasăre venind de departe
își face cuib în sufletul meu
și orbește

Punctul pe i

ei nu credeau nimic din ce spunea
sau poate că le era teamă
astfel au pus punctul pe i

drumul era lung
printre sunete stridente
toate priveau punctul și se mirau de mărimea lui
i avea spatele curbat adesea punctul cădea
mulțimea de sunete striga:
– i, tu nu ești fiul cuvântului!
iar i cu punctul la picioare
părea un tragic semn de întrebare
de ce? de ce m-ai părăsit cuvântule?
niciun răspuns
și iar își ridica punctul deasupra capului
privea pentru o clipă cerul
apoi pământul...

pînă la urmă i ajunse pe vârful consoanei g
i cu brațele larg deschise
i cu buzele amare rostind aceeași întrebare
de ce? de ce m-ai părăsit cuvântule?
niciun răspuns

un vînt nebun venit de niciunde
nori negri și lacrimile cuvîntului căzute din cer

i cel fără de suflet
în giulgiul paginii albe
acoperită de grele coperti

dar i
a dispărut fără urmă
soldații de carton l-au căutat peste tot

i a mai apărut o vreme
doar celor apropiați
spunîndu-le
să creadă mereu în cuvînt
și în fiul cuvîntului
și în iubirea
cu punctul pe i

Îngeri cu maturizare forțată

pînă la urmă
tot la aceleași compromisuri ajungem
îngeri cu maturizare forțată
rătăcind prin lumi virtuale
în căutarea unui dram de tandrețe
fericirea o lacrimă
prohibită de zei

gesturi mecanice
impozit pe cuvinte spuse din inimă
chirie pentru lumea pe care-o ducem în spate
nu mai contează nimic
doar legea și ordinea
chiar dacă sufletul nostru venetic
cerșește în haosul cărnii

ne ascundem speriați
visăm cu deșteptătorul la tîmplă
jurnal personal cu tristeți și angoase

pînă la urmă...

Sensul vieții

inima mea

pioneză pe harta lumii

lumea nu va cădea de pe zidul ridicat
între abis și-nălțare

sufletul meu

șarpe de aer strecurându-se

printre umbre speriate

umbre răstălmăcind

necuprinsul

viața

doar o mirare

între două ascunderi

mâinile mele

drumuri mai aproape de sînge

grațioasă moartea se plimbă

ca o lebădă neagră

ochii mei și lumina

ce nu se vede pe sine

umbra cocoșată de atîta povară

ochii mei și lumina

ce nu se vede pe sine

Singurul geniu

moartea este singurul geniu
în mânuirea timpului
bumerang

coasă pe grumazul destinului
semn de întrebare
la sfârșitul unei propoziții

vampir sorbind lumina spațiilor înguste
și transpirația celor înlănțuiți în rut

sfidînd gravitația cu zboruri înalte sau umbre
filtrînd aerul alveolelor pulmonare

și aerul fiecărui cavou
plin de umezeală
și mirosuri apocaliptice

moartea este singurul geniu
în mînuirea cuvîntului
călătorind de la ventricolul stîng
pînă la marginea universului
lîngă tălpile reci
ale creatorului

*moartea este singurul geniu
în umplerea tuturor spațiilor goale
dintre oameni și îngeri
dintre cer și pămînt
dintre stele și găurile negre
dintre toate lucrurile văzute
și nevăzute*

Sevraj între două doze de moarte

parfum cu extract de cuvinte
prima zăpadă a neliniștii
noapți cenzurate
călătorii îndepărtate pe
spinările vidului
elogii ale absenței
ne cultivăm speranța
în fiecare închipuire
și căutăm soluții
pentru neîmplinire
*viața este doar un sevraj
între două doze de moarte*

Și cîte cuvinte degeaba s-au spus

multe locuri pustii au rămas
nu le-am călcat
multe pietre m-au strigat pe nume
nu le-am răspuns

noaptea stau întins privesc cerul
multe stele ard fără urmă

cîți oameni
au trecut prin viața mea
cîte întâmplări
vesele triste
cîte gânduri
s-au spus

aduc ofrandă
misterului
lacom îmi cere
tot mai multe cuvinte

r e p e d e

multe locuri pustii au rămas
nu le-am călcat
multe pietre m-au strigat pe nume
nu le-am răspuns

În sângele meu se pornește Jihadul

*unde sînteți voi, cuvintelor, miracol al înfăptuirii
zadarnic este tronul acesta*

peste împărăția nimicului!

*nicio pasăre oarbă niciun gînd răscolit de tandrețe
nicio umbră levitînd peste zăpezile veșnice
nicio jertfă adusă monstrului sacru
cerber la porțile visului*

*unde sînteți voi, elegii ale morții
zadarnice căutări*

prin amneziile timpului!

*unde ești tu, fiară descătușată
înger imponderabil noapte feerică
ego transcendental lumină izbăvitoare*

*unde ești tu, muză cu clopoței
paing pe globul meu ocular*

*chiar acum în sângele meu
se pornește Jihadul!*

Poem în lipsa ta

pentru Simona Leța

și cîte cuvinte mi-ar trebui
să îmi exprim toată tăcerea toată lipsa ta
și cîte greșeli aș face încercînd
să mă apropiu de tine
dacă lucrurile...
ar fi atît de simple
atît de simple încît
să nu existe distanțe
să nu existe aduceri aminte
să nu existe durerile
acestor sentimente acute
doar veșnicul refugiu al unei înlănțuiri

Cenușăreasa poeziei

a fost odată ca niciodată o poetă
toată viața nu făcuse decît să scrie
departe de ochii cititorilor
și cu toate acestea era mult mai frumoasă
decît surorile ei ce răbdau de foame în fața criticilor
și nimeni nu-i vedea metafora dorinței ascunse
metafora sărutului sub clar de lună
metafora pasului în doi pe alei
metafora iubirii cu suflete pereche
și tot aștepta să vină cineva
s-o citească s-o scoată la bal s-o danseze
epuizîndu-i viața pînă la ultimul cuvînt
și tot aștepta...
pînă cînd într-o zi întîlni prințul poeziei
învăluit în umbră maestrul trecerii
de la o lume la alta pe limba nemuritorilor
„e neasemuit de frumoasă“ – se gîndi prințul
însă poezia pe care el o purta de atîta timp în suflet
poezia egoului și a învățăturii
poezia înverșunării împotriva nimicului
poezia credinței și a revelației...

poezia se împotrivi
lovind din coada ei de himeră
și poeta se chirce de durere
se ascunse în propria ei metaforă
ca într-o cochilie de melc
metafora singurătății sub clar de lună
metafora singurătății pe alei
metafora iubirii de sine
și numai de sine
metafora trudei zilnice
la temelia poeziei
fără cititor

O patrie și un mormînt

*trăiesc durerea unei patrii
ca într-un sacru legămînt;
printre ventricule și atrii
același sînge curge – sfînt.*

*trăiesc, privirea mi-e departe,
spre marea mea, spre răsărit;
trăiesc și în această carte,
de-atîtea versuri răstignit.*

*trăiesc aceeași melodramă
prin vise și prin alte vieți,
ca plînsul unui dor de mamă,
ca roua unei dimineți.*

*trăiesc cu ochii și cu gîndul
la tot ce-a fost și ce va fi;
trăiesc, cînd se termină rîndul,
pe firul unei agonii.*

*trăiesc blestemu-nstrăinării
prin alte lumi rătăcitor;
necunoscut sau dat uitării...
pe care limbă vreți să mor?*

Fidelitate

merg cu umbra mea
cîine cu limba
tăiată

niciun cuvînt
nu ne amenință
dragostea

vîntul vorbește
cu pietrele
despre secretul
apei curgătoare

în amurg
moartea
își potcovește
fiarele

Poezeul cuvîntului

eu creez poezia
mai întîi în imaginația mea
ruptă din coasta unui gînd
apoi în măruntaiele mele
amestecată cu sînge și durere
apoi născută pe gură
ca un fluture ieșit din stomac
eu

poezeul cuvîntului

creez

poezia

Marele maestru al binelui

*„sîntem prea buni și avem prea mult de oferit
pentru a ne gîndi la un univers limitat“*

*însă e atît de greu să fii
marele maestru al binelui
cînd poți alege cu ușurință să fii
dorința nimănui credința nimănui speranța nimănui
v i s u l n i m ă n u i
și cel mai tragic să fii
iubirea nimănui*

*„căci mai degrabă învîrți universul pe degete
decît să împarți infinitul cu un om“*

Visînd nemurirea

stau cu mintea la pîndă cu rana deschisă
ca o floare carnivoră
cuvintele trec prin sîngele meu vin la sufletul meu
să se-mbogățească de sensuri
iar eu lacom le-nchid printre vintre
visînd nemurirea
dar cum să rezist cuvintele strigă-lovesc
își cer înapoi libertatea
mă lupt cu prețul vieții mă lupt
fie-i pagina ușoară poemului
pe care tocmai l-am ucis

Niciodată nu luăm moartea în serios

niciodată nu luăm moartea în serios
această prezență invizibilă
care ne locuiește în fiecare clipă

oricât de pustii ar fi viețile
ca niște străzi pe care doar praful mai circulă
ne dăm întâlnire cu umbrele
și mergem împreună în întâmpinarea dezastrelor

ajungem să credem că singura iubire
a fost să ne doară ceva
un semn divin o judecată cu porțile sărutului închise

niciodată nu luăm moartea în serios
fiorul acela ce trece prin șira spinării
ca o cădere în gol în propriul vis
în clipa aceea când atingem pământul
și totul se cutremură
chiar și pământul dinlăuntru

mergem încolonați oameni și umbre
fiecare ne dorim să fim altceva
într-un final și unii și alții
sîntem îngeri și păsări negre
pe cerul din gura unui mort celebru

!?

poem inspirat din Echilibru de Viorel Zegheru

la marginea visului
se găsesc cele mai frumoase momente
amintiri
cu lumini și umbre
într-un mozaic de culori evanescente

fragilitatea ființei mi-o sprijin
de-un mare semn de întrebare :

oare teama de vid
e mai adâncă
decît vidul din mine ?

ca într-un puț fără fund
mă scufund și vreau să ating
încă o dată cu vârful picioarelor
consistența materiei

la gura timpului liniar
sîngele meu
se varsă într-o mare de liniște

Charon, rătăcitorul Charon

plutind undeva deasupra imaginației
moartea își ancorează o boală
în carnea mea în sângele meu în diviziunea celulei

*eu trec dintr-o lume în alta
ca vâsla prin ape mînat de Charon*

speranța mea e speranța
copil orfan al incertitudinii
aruncat la pubela acestei lumi
dogmatice

valurile se împotrivesc
purtînd o parte din mine la maluri

voi fi sunetul mării
prin cochilii de scoici și de melci

firul de nisip și perla
ce o porți între sîni

între pămîntul apelor tale și cerul gurii tale
voi fi o bătaie de inimă

vom împărți timpul în veșnicii egale
vom trage o linie peste care vom trece iubind

Poemul meu ca un tren

poemul meu ca un tren pe firul epic
metafore-pilde și cuvinte curioase
cu locuri la geam

poemul meu ca un tren personal
oamenii se urcă împart o bucată de vreme
zîmbesc și coboară uneori cu speranța
că poate se vor mai întâlni

poemul meu ce nu mai apare
îndrăgostiții privesc întruna la ceas
probabil se gîndesc
că n-am să mai scriu despre trenuri
și aceasta este ultima șansă
să cutreiere lumea
din mersul imaginației mele

poemul meu ca un tren al întoarcerii
un bătrîn întrebînd controlorul
de orașul acela mic dintre munți
de prima sa dragoste

poemul meu
... î n d e p ă r t î n d u – s e
destin șerpuind prin orizontul lacom
și totuși nimic nu este pierdut
mai există trenuri rapide
ce trec prin vămile cerului

și eu cel care unge roțile cuvintelor grele
cel care așază șinele
pe drumuri neștiute de hoții de trenuri

poemul meu ca un tren flămînd de timp și distanțe
accelerează neobosit

și eu cel care se oprește mirat
la țărnul unei eternități fără trenuri...

Osmoza rănilor

sîntem vînători cu lasouri de sînge
contrabandiști de suflete peste granițele unui sărut
jongleri cu inimi de cîrpă

sîntem iubiri ignifuge
ne retragem comozi în saltele pufoase
și vărsăm lacrimi de crocodil
pentru reîncarnarea pasiunilor dure
zei captivi în lagărul
perpetuării

noi staruri crescute
în leagănul civilizației
corupte

timpul se bîlbîie
ceasul biologic o ia mereu înainte
liniștea supurează
emoția cangrenează la încheieturi
dorința rupe brațele
inimii nude

ne plimbăm din trup în trup
ca printre camerele unui labirint
fără ieșire

sîntem și iar sîntem
aceeași ritmicitate sub dictatul ruinei
aceeași repetiție a verbului sîntem

Supoziții

e viața și subiect și predicat
e punctul o cădere de cortină
și noi sîntem cuvinte de duzină
mergînd pe-un curs firesc... premeditat

e viața și adverb și complement
e verbu-n care cercul se închide
și noi sîntem mirarea ce desfide
fatalitatea timpului prezent

e viața substantiv și atribut
e numeral, pronume și articol
și noi sîntem în viață... ce ridicol!
le ducem grija celor ce-au trecut

e viața adjectiv și epitet
conjuncții, interjecții, prepoziții...
iar noi sîntem pe pagini supoziții
ce se emit cu sînge de poet

Epave pe fundul mărilor interioare

te scufunzi în neant
și ieși mereu la suprafață
cu peștele alunecos
în ciocul lung și încovoiat

pasăre invizibilă
enigmatic mesager al cuvântului
cine sînt eu
dacă tu încetezi să exiști?

printre vorace
creaturi ale fluviului sînge
îmi caut amintirile mele
epave pe fundul mărilor
interioare

14 iulie 2009 – filosofez de ziua mamei mele

Abandonat

pledez vinovat în fața singurătății
eliberînd măștile una cîte una

ecoul ultimului cuvînt e dur
mai dur decît cuvîntul în sine

liniștea cu scrupule de femeie
îmi intră încet prin piele
inoculînd amintiri

iată-mă
abandonat prin circumvoluțiuni
în orașul copilăriei
străzile sînt aceleași
casele vechi au fost înlocuite de altele noi
smochinul bunicilor
înflorește în ochiul meu sîng

fără lacrimi fără regrete
ofrandă e gîndul acesta viu
într-un ritual al uitării

moartea îmi imită dragostea
cu un frison pleoapele îmi imită viața
cu o clipire

timpul își trece ultima caravană
prin pustiul alb

Pământ, crisalide și fluturi

pentru Amelia Stănescu

*ce zei și-ar vinde locul
pe ultima noastră îmbrățișare?
ce patimi alunecă pe gîtlejul cuvintelor
pînă în mitra genunii?
pământ
crisalide și fluturi în plasa
paingului orb
ce strigăt întemnițat de himere?
pînă și umbrele au nevoie de pași
să respire o bătaie de inimă*

Distanța dintre iubire și oameni

pentru Teodor Dume

*distanța dintre iubire și oameni
se măsoară cu linia vieții
cu gustul amar de ieri
și urlet de iarbă strivită
cu frunze rămase pe drumuri
și crengi agățate de haine
cu gropi în obraji și pietre
însetate de cuvinte*

Ceai verde cu aromă de nemurire

stau liniștit și beau ceai verde
cu aromă de nemurire
războaiele minții se opresc și-ncepe
olimpiada gândurilor bune
în mansarda inimii mele oamenii
se-nghesuie și se iubesc

în trupul meu se înalță case se aprind lumini
pe aceleași drumuri de sânge
vin veștile bune și veștile proaste
la ferestrele ochilor mei îndrăgostiții
își fac semn cu mâna
la urechile mele tinerețea e un cântec de-adio

stau liniștit și beau ceai verde
cu aromă de nemurire
astăzi se naște poetul în văzul lumii indiferente
punctul se luptă cu virgula
poemul se luptă cu sfârșitul poemului
totul este repetitiv doar durerile
coboară pînă la rădăcinile umbrei

în palmele mele drumurile vieții sînt mai adînci
dar mai scurte din cînd în cînd
se intersectează cu cele ale prietenilor
ne cunoaștem destinele doar dintr-un salut

stau liniștit și beau ceai verde
cu aromă de nemurire
oamenii se grăbesc păsările negre se rotesc
pe cerul gurii mele
un copil plînge în mijlocul
mansardei pustii

Inimă umplută cu paie

omul a descoperit focul
și gustul răzbunării

a filosofat despre a fi sau a nu fi
a jurat iubire veșnică
și a scotocit prin morminte

a pus trofee peste trofee
iar în mijlocul piramidei de capete
a ascuns o inimă
umplută cu paie

în caz de va exista un potop
sau cel puțin un curios
să salveze cumva
aparențele

Traficanții de suflete

există o piață neagră în care se vînd vietți
și se garantează cu suflete
poliția cerului se face că nu vede nimic
sub pretextul comerțului liber

o mîină spală pe alta
sub uniforme negre sau albe
cu toții sînt băieți buni

din socoteala asta cu legea rămîine
doar un somn liniștit
și datorii pe seama celorlalți

șefii cei mari merg împreună
la picnicul de la marginea universului
discută noi afaceri despre omuleți verzi
și planete locuibile

Dimineți încornorate

am învățat să trăiesc privind umbra
cînd moartea din spatele acestui călău fără chip
se pregătea să lovească...

mă feream întotdeauna la timp
ascultam cîntecul de seară al păsărilor
și plonjam în apele limpezi ale visului meu
pe fundul cărora
se vedeau toate pietrele filozofale

însă diminețile încornorate
rînjeau mereu cu dinții lor de ou
cu gălbenuș stricat

Timp coagulat

*« je me recherche et ne sais si je brûle
ou si le froid se cache sous ma cendre »*

Robert Sabatier

prin mine curge sângele antic
fluviu neobosit prin deșertul carnal
înflorind civilizații după civilizații
la fiecă rană

prin sângele meu se îneacă toate corăbiile
cu sclavi uciși de loviturile inimii
rămân doar catargele-nalte
pentru odihna îngerilor

prin sângele meu sînt lăsate mesaje
de la o boală la alta
de la o celulă la alta
moartea-și aruncă plasele
poate va prinde peștele gras

prin mine curge sângele antic
fluviu neobosit prin deșertul carnal
umbra plănuieste un asasinat

Alfabetul de oase al morții

copertile din piele le atingem
și ne declarăm mulțumiți

paginile din noi rămân necitite
și ajungem în biblioteca pământului
devorați de viermii atotștiutori

rămânem alfabetul de oase
pe care urmașii îl pronunță cu frică
atîta frică încît
de la facerea lumii și pînă la sfîrșitul ei
nu vor învăța să spună mamă
pe limba morților
nu vor învăța să spună tată
pe limba lui dumnezeu

tot ce au făcut pe parcursul atîtor civilizații
a fost să învețe să meargă
ca mai apoi să fugă
într-o cursă de obstacole peste cruci
și gropi cu nisip golit din clepsidre

vine o vreme cînd zeul singurătății
coboară din paradisul cuvintelor suspendate
răsfoiește cărțile ca și cum ar avea nevoie de suflet

și mai vine o vreme
cînd vrei să dai foc tuturor cărților
să privești o lacrimă cum curge pe obrazul
unui copil și să-i oferi sufletul tău
ca o bastistă curată

Umbră ajunsă cu cuțitul la os

timpul se măsoară de la un cuvânt la altul
între cuvinte viața este la fel ca mortarul
astfel se înalță zidul dintre omul singur și restul lumii
din când în când se ridică poarta grea
și trec caravanele foamei

o atmosferă apăsătoare
ca și cum cineva ar pune impozit pe suflet
respirații din ce în ce mai greu de plătit
sângele trimis să inspecteze terenul
umbra ajunsă cu cuțitul la os

și totuși dragostea mai are puterea să coboare
pe un vis înnădit din cearcafuri
sub privirea indiferentă a lunii
apoi aleargă așa de nebună
fără să știe că toate drumurile duc
la cazinoul inimii

acolo unde frumoasa doamnă îmbrăcată în negru
joacă aceleași numere norocoase
între orele patru și cinci

Monumentul umbrelor

cît timp au așteptat cu țărîna îmbrăcată pe dos
deșirînd ochi cu ochi și rădăcină cu rădăcină
firul de iarbă
captive într-o închisoare de arbori și flori
sevă au curs neîncetat
pentru atingerea zborului

prin urme ne-au învățat liniștea
furînd ploilor înțelepciunea căderii
și din fîntîni ne-au lăsat să gustăm fericirea
cît să mai trecem o dată pe lîngă inima
de piatră inima lor

ne-am șters frunțile
am mers mai departe și au început
să vorbească despre plecări fără întoarceri
nimeni nu varsă o lacrimă
la monumentul umbrelor

Casa cuvintelor

numai poetul știe câtă singurătate și câtă tristețe
este în casa cuvintelor sale
doar moartea suflă prin crăpăturile pereților
scrîșnește când poetul pășește pe scări
sau când deschide vreo ușă
în timp ce chipuri mint în oglinzi și femei
îmbătrînesc în portrete pe holuri întunecoase

numai poetul știe când frigul pătrunde
în casa cuvintelor sale
când inima i se strînge într-o poemă și-așteaptă
sosirea primăverii
odată cu cel mai vestit cititor
doar moartea albă scrîșnește sub tălpile celor curioși
grăbiți să vadă chipul celui ce doarme
în marmura crucii

numai poetul știe câtă dragoste
este în casa cuvintelor sale
când crengile bat în ferestre și razele
soarelui timid înaintează prin istoria prafului
acolo din acel sîmbure de lumină
încolțește iluzia

numai poetul știe câtă speranță
este în casa cuvintelor sale
când zeii coboară prin vise cu dansuri
confeti și măști
acolo în carnavalul fericirii
și moartea poartă o mască surîzătoare

Vinzătorul de ceasuri

așteptînd tot așteptînd devin așteptarea
față în față cu acest ceas ce își ascute cuțitele
hai aruncă sînt pregătit fă-ți numărul zeule orb al trecerii
este ora exactă spectatorii așteaptă nimic roata se învîrte
și eu mă învîrt odată cu ea
vîntul îmi suieră pe la urechi

tot felul de ceasuri
ceasul cu păsărele la cap îți face trecerea mai melodioasă
ceasul bolnav închipuit se face că te-așteaptă
apoi fuge cu cîrjele-n spinare
și mori cu gura căscată
ceasul electronic merge cu baterii garanție pe viață
și cîte vieți ar trebui să trăiască un om
pentru a fi cu adevărat fericit

negociem cu nimicul și devenim pietre
e și asta o afacere pînă la urmă

ceasul solar este cam parșiv
noaptea doarme și ziua se ascunde la umbră
și tu vei pieri maimuțoiule ce te strîmbi
din coroiatul tău nas de fier
te va stîrpi rugina în cele opt minute

ceasul biologic merge la fix
nu degeaba am spus că fiecare om
este o rotiță din pîntecul marelui timp
acolo unde timpul timp
acolo unde timp
acolo unde
unde

Extemporal

măștile oricâte ar fi
nu pot ascunde faptele
nici moartea nu poate ascunde
secretele o veșnicie prin buzunare
dacă știi toate acestea
de ce dai mereu extemporal în fața oglinzii
doar așa de dragul jocului în planul secund
în care faci lobotomia șoarecelui din labirint
și analiza gustului cărnii și a picăturii de sânge
cu instrumente de mare tandrețe
doar așa de dragul jocului de-a v-ați ascunselea
printre absențe cu strigăte disperate
cu ecoul întemnițat într-o bătaie de inimă

În copacul sîngelui meu...

în fiecare seară
își ia bocceluța și pleacă
să-mi dai de veste îmi spun
și-nchid ferestrele
visele mă ispitesc dar umbra se-ntoarce
mai am timp să iubesc
în copacul sîngelui meu înflorește o inimă
fructul dă în pîrg
așteaptă să fie mușcat
nimicul își croiește drum ca un vierme
prin carnea fragedă
femeile dorm
în cele patru morminte

Lacrima roșie

în lumea mea ești ceea ce vreau eu
dar nu vei ști niciodată ce anume...

te-am cules frânturi de gânduri și iluzii
și te-am închis în inima mea
închisoare de maci

în lumea mea de vise
cu mâini tremurânde și nori prea înalți
cu jocuri de artificii și fluturi somnambuli
ești pasărea cu aripi
de porțelan

în lumea mea dragostea
are gustul înghețatei de fistic

hai să privim amândoi
lacrima roșie
curgând pe obrazul albastru al mării

hai

cu mulțumiri Roxanei Angheloiu

Anticipez o mișcare

scrisul este impredictibil și rece
se hrănește cu timp
și cunoaștere

îl privesc șerpuind prin infinitul alb
și-mi cobor următorul condei

dacă încerc să anticipiez o mișcare
se-nalță și își scuipă veninul
drept în ochii mei
orbindu-mă pentru o vreme

A te salva mereu de la o moarte intensă, creativă, repetitivă *

Despre moarte nu se poate scrie poetic decît în două feluri: scrisul izvorît din adevărul morții trăite și scrisul izvorît din ficțiunea morții inventate. Ionuț Caragea scrie cu primul tip de semantică, generată de o cunoaștere implicită de către autor a intervalului și a durerii de a fi, prin oglindire, însăși limita. Din perspectiva omului care s-a iluminat prin moarte, autorul are viziunea adevărului final și îl comunică în nota de cuneiformă psihică paralizantă: „umbra apropiindu-se-ncet/ ca o ghilotină/ cu aripi//“ (*Ademenire*, p. 9).

Cărțile de pînă acum semnate de Ionuț Caragea au fost evenimente în egală măsură de autohipnoză cît și de explozie pe orbita literară a unui imaginar artistic foarte original: *Delirium Tremens* – Stef, Iași, 2006, *M-am născut pe Google* – Stef, Iași, 2007, *Donator universal* – Stef, Iași, 2007, *Omul din cutia neagră* – Fides, Iași, 2007, *33 bis* – Fides, Iași, 2008, *Analfabetism literar* – Fides, Iași, 2008, *Dicționarul Suferinței* – Fides, Iași, 2008, *Negru Sacerdot* – Fides, Iași, 2008, *Absența a ceea ce suntem* – Fides, Iași, 2009, *La suprême émotion* – ASLRQ, Montréal, 2009, *Déconnecté* – Elmis, Iași, 2009.

Fiind vorba de universul artistic al unui român din exil, în care energia limbii române și a miturilor culturii române lucrează irepresibil, cărțile lui Ionuț Caragea sînt nu numai un exercițiu de salvare, cît și o strategie de reinventare, pendulînd între neo-mitologia dezrădăcinării și imaginarul luat ostatic într-o noosferă fertilă: „în acest timp cu defrișări masive de memorie/ cu umbre păgubitoare și prejudecăți/ în acest timp cu ipotecă pe trup/ și datorie pe suflet/ cuvîntul, da, cuvîntul

...tul/ umblă cu ferocitate prin lume/ scăpat din lesa divinei tragedii“ (Ferocitatea cuvîntului, p. 13).

Autorul își asumă tranzitivitatea miturilor, în care statutul de erou nou impus subminează eroul recent învins, amîndoi fiind de fapt grefele aceleiași personalități auctoriale supuse presiunii unui histrionism vitalist – la fel cum, bunăoară, încoronarea lui Prometeu nu ar fi putut avea loc fără moartea centaurului Hiron, al cărui sfîrșit consfințește vindecarea omenirii. Secretul acestui perpetuum mobile este accesul la acel sentiment paroxistic de epuizare a resurselor existențiale cît și de convertire a ultimei picături de vitalitate în impuls esențial pentru *reîncarnarea* prin cuvinte: „doar așa de dragul jocului de-a v-ați ascunselea/ printre absențe cu strigăte disperate/ cu ecoul întemnițat într-o bătaie de inimă“ (*Extemporal*, p. 62).

Ionuț Caragea mînuiește cu artă diluțiile unui veritabil *homo 80/20* descris de logica principiului omonim al lui Richard Koch; autorul posedă o adevărată știință a surprinderii prin metafore a dozării eficienței estetice a morții, la fel cum un sinucigaș desăvîrșit duce măiestria gestului fatal pe culmile unei multiplicări infinite a tentativelor degustării: „numai poetul știe cînd frigul pătrunde/ în casa cuvintelor sale/ cînd inima i se strînge într-o poemă și-așteaptă/ sosirea primăverii/ odată cu cel mai vestit cititor/ doar moartea albă scrîșnește sub tălpile celor curioși/ grăbiți să vadă chipul celui ce doarme/ în marmura crucii“ (*Casa cuvintelor*, p. 58). E aici un joc cu principiile letale din care decurge condiția umană (iubire, incest reprimat, fatalitate, expectativa autolitică a revelației de *dincolo*, pînda semnelor devitalizante, privirea interioară încremenind, stingerea tandră a auzului după ce văzul, gustul, mirosul, curarizarea își părăsesc, primele, ființa gazdă). Finalitatea acestui joc cu tema morții după care se lasă condus poetul nu este aceea de a epata un cititor emo, nici de a

trezi suavitatea filosofică a raționaliștilor pozitivisti; intenția autorului este, dimpotrivă, aceea de a se salva pe sine, cu sinceritate, din mrejele unei obsesii care îl învâluie cu tandrețe, alegerea între *a fi efemer sau a nu fi viu*: „*ne-am șters frunțile/ am mers mai departe și au început/ să vorbească despre plecări fără întoarceri/ nimeni nu varsă o lacrimă/ la monumentul umbrelor*“ (*Monumentul umbrelor*, p. 57).

Întîlnirile cu ipostazele morții din poezia lui Ionuț Caragea, așa cum le iradiază în text diversele intensități ale cuvintelor bine dozate spre a induce o poietică paradoxală și acceptată cu seninătate, mi-au amintit nu o dată de ecourile încercate la lectura cărții *Moartea astăzi*, volum coordonat de academician Basarab Nicolescu (editor, în colaborare cu Magda Stavinschi) și publicat la *Editura Curtea Veche*, București, 2008 (cu sprijinul Fundației John Templeton). Sînt și în acel volum cîteva texte poetice în care moartea e eroină insinuantă, într-un registru similar cu al lui Ionuț Caragea, bunăoară la Horia Bădescu, în ale sale *Cîntece de viață și de moarte*. Dar dacă în textul lui Horia Bădescu registrul morții e doct și grav („*La unul dintre capetele drumului nașterea,/ la celălalt moartea; / dacă între sine și sine/ parcurge drumul,/ atunci viața/ nu este decît călătoria fără sfîrșit/ a morții/ în propria naștere*“, p. 9), la Ionuț Caragea se creează în urma cuvîntului *moarte* un siaj subtil ironic seren, chiar dacă în tonalitate estompată: „*timpul se măsoară de la un cuvînt la altul/ între cuvinte viața este la fel ca mortarul/ astfel se înalță zidul/ dintre omul singur și restul lumii*“ (*Umbră ajunsă cu cuțitul la os*, p. 56).

E o pendulare, ca la Eugen Ionesco, între *oroarea de a trăi și oroarea de a muri*, dilemă care străbate ca un rîu capricios platforma de texte din această culegere de poeme patronată de un *Guru amnezic* ce face apel, însă, la reflexele hipermenzice ale literaturii traumelor existențiale: „*secundele s-au*

adunat/ ca morții-n cimitir/ așteptînd numărătoarea/ inversă// degeaba// o nouă istorie începe/ istoria clepsidrei/ pe jumătate plină/ de lăcomia unui guru/ amnezic“ (p. 15). Interesant e faptul că punerea în scenă a tanatofiliei ce revrăjește tema finalului și o transformă în fascinație se face pe un background vitalist, în care tonalitatea bucuriei se conjugă cu reflexele autohipnozei: *„eram furios și pentru o vreme/ n-am mai privit malurile/ pînă cînd o femeie necunoscută/ privind prin mine pietrele/ a vrut să afle rostul pămîntului/ și s-a lăsat să cadă/ ca o pană de codobatură/ ca o frunză de salcie“* (*În altă viață am fost un rîu*, p. 16).

Semnele morții sînt peste tot, la fel cum evenimentele subtile și paranormale pot anunța iminența unui seism semantic. Invocarea morții vine precum staza într-o tăcere fluidă; e ceea ce rămîne după ce nu mai e nimic de spus (cf. Mallarmé). Moartea este pe alocuri un decorativism de scenă apocaliptică: *„au murit cuvintele/ hoituri stau întinse la marginea drumului/ plouă/ sufletul resemnat așteaptă finalul/ viața își leapădă karma/ ca o piele de șarpe“* (*Îngeri mincinoși*, p. 18), dar poate fi și o hiperbolă a excelenței: *„moartea este singurul geniu/ în mînuirea timpului/ bumerang“* (*Singurul geniu*, p. 24); alteori, moartea este temperatura soft de vindecare după febrilitatea unei existențe sălbatice: *„viața este doar un sevrăj, între două doze de moarte“* (*Sevrăj între două doze de moarte*, p. 26), dar poate fi și o invitație la solemnitate: *„niciodată nu luăm moartea în serios/ fiorul acela ce trece prin șira spinării/ ca o cădere în gol în propriul vis/ în clipa aceea cînd atingem pămîntul/ și totul se cutremură/ chiar și pămîntul dinlăuntru“* (*Niciodată nu luăm moartea în serios*, p. 37); nu arareori moartea este scena jocurilor de-a viața: *„moartea îmi imită dragostea/ cu un frison/ pleoapele îmi imită viața/ cu o clipire“* (*Abandonat*, p. 45), dar moartea poate genera și singurul sentiment de certitudine al unei homeostazii intraspe-

cifice, însoțind acel mesaj de filiație a arhetipului: „*prin sângele meu sînt lăsate mesaje/ de la o boală la alta/ de la o celulă la alta/ moartea-și aruncă plasele/ poate va prinde peștele gras*“ (Timp coagulat, p. 53)... Jocul acesta este infinit. Ionuț Caragea este un descoperitor de scrieri exotice alcătuite din cuvinte și litere generate de *alfabetul de oase al morții*: „*paginile din noi rămîn necitite și ajungem în biblioteca pămîntului/ devorați de viermii atotștiutori*“ (p. 54).

Într-un anumit punct culminant al metamorfozelor morții, al jocurilor de schimb între Eros și Thanatos, există un moment de luciditate, în care autorul pare să rezolve teama de moarte prin iubire, așa cum o face orice psihanalist onest, dar mai ales se produce revelația gramaticii unei vieți care ordonează totul, care face ca totul să ritmeze dintr-o dată printr-un act de coagulare semantică, care aduce armonia în spațiile ce părăseră confiscate de disonanță, care acoperă scena angoaselor cu prefigurarea unor legități ce dau sens și imprimă structură: „*e viața și subiect și predicat/ e punctul o cădere de cortină/ și noi sîntem cuvinte de duzină/ mergînd pe-un curs firesc... premeditat// e viața și adverb și complement/ e verbu-n care cercul se închide/ și noi sîntem mirarea ce desfide/ fatalitatea timpului prezent*“ (Supoziții, p. 43). Apariția acestui text în volumul de față joacă rolul unei lumini magice care aruncă umbrele într-un scenariu de simboluri clasicizante după un acord de *credo* maiestuos. Sentimentul încercat e acela din clipa cînd Hefaistos nu îi ascunde lui Prometeu faptul că noaptea îl va îngheța: „*Uscat de razele fierbinți ale soarelui, vei vedea ofilindu-se floarea trupului tău. Noaptea va veni prea tîrziu pentru tine, ascunzînd ziua sub mantia ei de stele...*“

Revelațiile traumei existențiale coboară în textele scriitorului a cărui conștiință e dominată de suflul exilului; el este vlăguit de schizoidiile generate de barierele dintre culturile

traversate, de marea ce străbat civilizațiile confluențe; el este strivit sub incongruențele umane ale celui secționat de legea disjungerii celor două lumi ca de o secantă ce separă două jumătăți ce nu se mai regăsesc. Misterul acestei sciziuni dureroase se regăsește, ca un cod de deciptare, la pagina 32, și voi cita în întregime acest poem-cheie, intitulat *O patrie și un mormânt* :

*trăiesc durerea unei patrii
ca într-un sacru legământ;
printre ventricule și atrii
același sânge curge – sfânt.*

*trăiesc, privirea mi-e departe,
spre marea mea, spre răsărit;
trăiesc și în această carte,
de-atâtea versuri răstignit.*

*trăiesc aceeași melodramă
prin vise și prin alte vieți,
ca plînsul unui dor de mamă,
ca roua unei dimineți.*

*trăiesc cu ochii și cu gândul
la tot ce-a fost și ce va fi;
trăiesc, când se termină rîndul,
pe firul unei agonii.*

*trăiesc blestemu-nstrăinării
prin alte lumi rătăcitor;
necunoscut sau dat uitării...
pe care limbă vreți să mor?*

În acest poem și în acest volum, Ionuț Caragea se plasează în locul geometric al celui ce moare și se naște în același timp, prin poezie și prin limba română concurată de seducția limbii franceze, dar și prin jocurile incredibile la care îl expun iradierile civilizației română mamă și civilizației francofone canadiene de adopție: în limba română pulsivitatea de a scrie despre moarte este mai mare, în timp ce limba franceză îl absoarbe cu mai multă ușurință înspre registrul iubirii.

Moartea este recursul ultim al răzvrătitului și al evadatului; ea intervine ca un lanț care reglează prin lungimea lui cantitatea de libertate pe care și-o asumă autorul, iar poezia lui Ionuț Caragea construiește o cămașă de forță peste bucuria de a fi viu și liber dar și peste spaima de a fi străin și liber. Prețul acestei libertăți se transformă în negocierea eternă, ruminativă, a omului cu poetul.

Ionuț Caragea a scris și această carte, cum și pe celelalte, dintr-un impuls selectiv, cu structurare. Am convingerea că s-a salvat, din nou, de la o moarte iminentă și intensă, creativă. Știu că vor urma noi salvări, la care voi asista cu starea de atenție vie a deținutului din celula vecină. Captivitatea aceasta în obsesie este de fapt starea de maximă creativitate a unui poet ce se intensifică.

Angela Furtună

**Ionuț Caragea, Guru amnezic, © 2009, Ionuț Caragea, Montréal; www.ionutcaragea.ro*

Ordinul nemuritorilor

occidentul este paradisul care *ucide*
alcătuit din legi drepte și persoane *perfide*
patria mamă coșmarul din care nu te mai *trezești*
ascunde-te-n tine și de umbră să te *ferеști*
astfel ca iovi și sisifi încercați de *dumnezeu*
batem la porți și ni se răspunde *mereu*
în costum la patru ace *cravată*
astăzi avem agenda-*ncărcată*
veniți mâine *venim*
și pe drum cu toții *murim*

prostia ține cont de *embleme*
întotdeauna ne-mbolnăvim de *sisteme*
care de care mai bine puse la *punct*
impozite chiar și pentru sărmanul *defunct*
nu ești sfânt dacă nu există profit
de pe urma ta o *avere*
te amăgește o viață începută cu vise
și terminată cu luna de *miere*
bineînțeleș că există *excepții*
care confirmă *direcții*
trepte *ierarhice*
pe căile *bahice*

așa a căzut fructul din *pom*
și piramida l-a ascuns pe marele *om*

ha –

haideți să cinstim ordinul *nemuritorilor*
să bem un pahar pentru președintele *norilor*
haideți să-l punem icoană
și-n mijloc un mare semn de-*ntrebare*
să nu deranjeze pe careva figura prea *tare*
să nu miroasă prea tare-a *bărbat*
haideți să trecem fiecare cu capul *plecat*
prin defileul săbiilor și *ghilotinelor*
până la paradisul *scrutinelor*
târîș-grăbiți cu șuturi în *fund*
fiți fericiți că pământu-i *rotund*
și vă întoarceți de unde *plecați*
înghesuiți în doi metri *pătrați*

taci muritorule *taci*
taci rimează cu *draci*
inima se-nvîrte-n tine ca o *ruletă*
prin luna aprilie ți s-a prescris o *rețetă*
la sexy-blackjack ai primit o carte mai *mică*
atîția ani ai trudit la dama de *pică*

ieși afară muritorule
ieși afară și *strigă*
pământul te-așteaptă și începe să *frigă*

ha –

CUPRINS

Moartea ca nemurire în și prin cuvânt	5
Ademenire	9
Cuvântul în fața căruia oamenii mor	10
Este o clipă de liniștită durere	11
Ecoul absurdului	12
Ferocitatea cuvântului	13
Perpetuum mobile	14
Guru amnezic	15
În altă viață am fost un rău	16
Îngeri mincinoși	18
Inima mea ca o pasăre oarbă	19
Punctul pe i	20
Îngeri cu maturizare forțată	22
Sensul vieții	23
Singurul geniu	24
Sevraj între două doze de moarte	26
Și câte cuvinte degeaba s-au spus	27
În sângele meu se pornește Jihadul	28
Poem în lipsa ta	29
Cenușăreasa poeziei	30
O patrie și un mormânt	32
Fidelitate	33
Poezeul cuvântului	34
Marele maestru al binelui	35
Visînd nemurirea	36

Niciodată nu luăm moartea în serios	37
/?	38
Charon, răcăitorul Charon	39
Poemul meu ca un tren	40
Osmoza rănilor	42
Supoziții	43
Epave pe fundul mărilor interioare	44
Abandonat	45
Pământ, crisalide și fluturi	46
Distanța dintre iubire și oameni	47
Ceai verde cu aromă de nemurire	48
Inimă umplută cu paie	50
Traficanții de suflete	51
Dimineți încornorate	52
Timp coagulat	53
Alfabetul de oase al morții	54
Umbră ajunsă cu cuțitul la os	56
Monumentul umbrelor	57
Casa cuvintelor	58
Vînzătorul de ceasuri	60
Extemporal	62
În copacul sîngelui meu	63
Lacrima roșie	64
Anticipez o mișcare	65
A te salva mereu de la o moarte intensă, creativă, repetitivă	66
Ordinul nemuritorilor	73

fides

Colecția EIDOS

1. Vasile Mihăescu – *Mustățile lui Demiurgos. Demiurgos's Moustaches* (ediție bilingvă română/ engleză)
2. Miriam Mușat – *Iată de ce*
3. Nicolae Ionel – *Flori de Cireș*
4. Teofana Botoșineanu – *Și eu Te-am răstignit*
5. Virgil Poiană – *Catehism transilvan*
6. Nicolae Ionel – *Haiķu*
7. Florin Țupu – *Robia cuvîntului*
8. Nicolae Ionel – *Dor din dor*
9. Nicolae Ionel – *Rugăciune*
10. Adrian Voica – *Hanul cuvintelor*
11. Emilian Marcu – *Scoica sonoră*
12. Florin Țupu – *Catapeteasma interogației*
13. Nicolae Ionel – *Cîntece de leagăn*
14. Mihail Eminescu – *Poesii. Poèmes* (ed. bilingvă română/ franceză)
15. Laura Ciobanu – *Este vorba de tine*
16. Nicolae Ionel – *Cît îi ceru și lumea*
17. *** – *Psalmii*
18. Florin Țupu – *Jertfa eutimică*
19. Dorin Popa – *Cînd o femeie vine către tine*
20. Dorin Popa – *For ever for never* (în limba engleză)
21. *** – *Harmony – Anthology of the 3rd World Congress of Poets for Poetry Research and Recitation, Iași, 2001* (ediție plurilingvă)
22. Nicolae Ionel – *Marginea singurățății*
23. Bluma Finkelstein – *Faleză timpului*
24. Lucien Noullez – *Poezii*
25. Horia Victor Lefter – *Eu, el, ea și noi. Moi, lui, elle et nous* (ediție bilingvă română/ franceză)
26. Mariana Zavati Gardner – *Șoapte. Antologie de poezii*
27. *** – *De Dragobete. Antologie studentescă de poezie de dragoste*
28. Ionuț Caragea – *Omul din cutia neagră*
29. Ionuț Caragea – *33 bis*
30. Ionuț Caragea – *Analfabetism literar*
31. Viorel Zegheru – *Eclotions. Ecloziuni* (ed. bilingvă română/ franceză)

32. Nicolai Ciobanu – *Poezii*
33. Ionuț Caragea – *Dicționarul suferinței*
34. Ionuț Caragea – *Negru Sacerdot*
35. Vanda Steliana Florea – *Catapeteasma luminii*
36. Ionuț Caragea – *Absența a ceea ce suntem*
37. Nicolai Ciobanu – *Toamnă*
38. Ionuț Caragea – *Déconnecté*
39. Henri Meschonnic – *Poeme. Antologie 1972-2005*
40. Ionuț Caragea – *Guru amnezic*

Editura FIDES, IAȘI, RO, UE
EDITURĂ RECUNOSCUTĂ DE CNCSIS
gsm: +40 740 04 99 91; editura_fides@yahoo.fr; <http://www.fides.srw.ro>